

CONGREGAZIONE DELLA MISSIONE CURIA GENERALIZIA

Via dei Capasso, 30

00164 Roma – Italia

ADWENT 2012

Droga do Chrystusa i do naszego charyzmatu

*„To jest metoda ewangelizacji: aby prawda stała się we mnie miłością, a miłość zapaliła bliźniego jak ogień. Tylko tak, zapalając jedni drugich ogniem naszej miłości, ewangelizacja prawdziwie rośnie. Obecność Ewangelii nie jest już jedynie słowem, ale rzeczywistością, którą się żyje.”
- Papież Benedykt XVI, Rozważanie na otwarcie Synodu o nowej ewangelizacji, 8 października 2012 roku.*

Do wszystkich członków Rodziny Wincentyńskiej

Drodzy Bracia i Siostry,

Niech Łaska i Pokój Jezusa, wypełnią nasze serca teraz i na zawsze!

Uczestniczyłem niedawno, jako delegat, w Synodzie na temat nowej ewangelizacji. Wydarzenie to zbiegło się z rozpoczęciem „Roku Wiary”, dla upamiętnienia pięćdziesiątej rocznicy otwarcia Soboru Watykańskiego II. Obecność Ewangelii, o której nasz Ojciec Święty wspominał wyżej, jest darem i wezwaniem dla wszystkich idących za Chrystusem na sposób Świętego Wincentego a Paulo. Jest to dar dan nam przez Jezusa - „Słowo, które stało się Ciałem”. Wezwaniem dla nas jest uczynić ją „rzeczywistością przeżywaną” w służbie naszym Panom i Mistrzom, Bożym Ubogim. Czas Adwentu daje nam sposobność do medytacji nad pięknem, tajemnicą i wielką odpowiedzialnością za nasze powołanie jako uczniów Chrystusa, żyjących charyzmatem wincentyńskim. Nasza droga adwentowa obejmuje cztery odrębne części, mające odzwierciedlenie w tym okresie roku liturgicznego jak również w etapach naszego życia jako uczniów Chrystusa.

Czas niepokoju i niepewności

Współczesny świat pogrążony jest w niepokoju i różnego rodzaju niepokojach: ekonomicznych, geograficznych, etnicznych, społecznych i osobistych. Wojny, konflikty zbrojne, katastrofy naturalne rodzą ubóstwo, głód, bezdomność i niemożliwą do opisania ludzką nędzę. Równie alarmująco i niepokojąco jak nasz świat dzisiaj słowa Pisma Świętego na Adwent przypominają nam o podobnych sytuacjach w przeszłości: „*Będą znaki na słońcu, księżycu i gwiazdach, a na ziemi trwoga narodów ... Ludzie mdleć będą ze strachu, w oczekiwaniu wydarzeń zagrażających ziemi.*” (Łk 21, 25-26). Nasi Święci Założyciele: Święci Wincenty i Ludwika, w swoim życiu stanęli przed katastroficznymi wyzwaniami: wojną, głodem, chorobą, pogardą dla Ubogich, ignorancją i obojętnością w

praktykowaniu wiary katolickiej wśród kleru i świeckich. Jaka była ich odpowiedź na te próby i utrapienia?

Myślę, że odpowiedź możemy znaleźć w tej samej Ewangelii Świętego Łukasza z Pierwszej Niedzieli Adwentu: „*A gdy się to dzieć zacznie, nabierzcie ducha i podnieście głowy, ponieważ zbliża się wasze odkupienie... Uważajcie na siebie, aby wasze serca nie były ociążane wskutek obżarstwa, pijaństwa i trosk doczesnych. Czuwajcie więc i módlcie się w każdym czasie.*” (Łk 21, 28, 34-36). Poznając coraz bardziej Jezusa poprzez medytację Jego Słowa i przyjmując Go w Eucharystii, Wincenty i Ludwika uczynili Go centrum swojego serca i życia. Jezus koił ich niepokoje i skłaniał do przeżywania Ewangelii w sposób dynamiczny i profetyczny.

Ich duchowa droga trwa nadal gdy praktykujemy charyzmat miłosierdzia, który przekazali nam ponad 350 lat temu. Niech ten Adwent będzie czasem poszukiwania Osoby Jezusa Chrystusa w Słowie Bożym i w sakramentach, ufając Bogu, który „*będzie wykonywał prawo i sprawiedliwość na ziemi.*” (Jr 23, 5). Wraz z Emanuelem, „*Bogiem z nami*”, naszej opoce, „*spotęgujemy naszą wzajemną miłość dla wszystkich... aby serca nasze utwierdzone zostały jako nienaganne w świętości wobec Boga.*” (1 Tes 3, 12-13).

Czas świadomości i oczekiwania

Wśród niejasności życia Adwent daje nam możliwość głębszego uświadamiania sobie i oczekiwania na przyjście Boga pośród nas. Adwent to czas początków i końców: nowy rok liturgiczny, i zakończenie roku kalendarzowego. Jednak, jako chrześcijanie, zdajemy sobie sprawę z tego, że pomimo *chronos*, czasu końca i początku – Adwent, ukazuje nam prawdziwy moment *kairos*: poprzez Wcielenie Bóg zawsze jest z nami. Prorok Baruch przypomina nam, że powinniśmy być ludźmi *rozradowanymi*, bo *Bóg o nas pamięta* (por. Ba 5, 5). Niezależnie od tego, jaki ten rok był dla nas, Bóg przez Jezusa, wzywa nas do coraz bardziej obfitej miłości.

Proroczy głos Jana Chrzciciela, przyniósł Izraelowi świadomość i oczekiwanie na przyjście Boga. Jan głosił „*chrzest nawrócenia dla odpuszczenia grzechów... Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu, prostujcie ścieżki dla Niego!*” (Łk 3, 2-3). Jan, prorok Królestwa Bożego mówił o przyjściu Mesjasza przez życie dyscyplinowane ascezą i całkowitym skoncentrowaniu się na Jezusie. Adwent pomaga nam zwrócić nasze spojrzenie na Jedyne Syna zrodzonego z Ojca Dzięki poprzez piękne piękno Pisma Świętego, czytań i hymnów, które popychają nas ku Miłosierdziu Bożemu.

Efektom adwentowego ascetyzmu, tak jak to miało miejsce w życiu Wincentego i Ludwika Owocem ascezy Adwentu jest stałe spojrzenie na Jezusa jako „*Bogiem z nami*”. Jezus był dla nich „*wszystkim*”. Wincenty zachęcał swoich uczniów: „*prowadźcie silne się życie wewnętrzne, aby Jezus Chrystus zapanował w nas....Szukajmy chwały Bożej, szukajmy Królestwa Jezusa Chrystusa.*” (Coste XII, 131-32). Wincenty i Ludwika przybliżali Królestwo Boga na ziemi służąc Chrystusowi w Ubogich. Adwent przygotowuje nas do czynienia podobnie.

Wezwanie do nawrócenia się ku Chrystusowi i naszemu charyzmatowi

Ponieważ Adwent przeprowadza nas od niepokoju do oczekiwania, nasze życie i serca otwierają się na przyjęcie Jezusa. Postępując w ten sposób, ponownie spotykamy się z tajemnicą nawrócenia, gdzie Chrystus łagodnie objawia nam nowe sposoby przeżywania prawd ewangelicznych. Inspirujące słowa Świętego Pawła nabierają dla nas nowe znaczenie: „*Radujcie się zawsze w Panu; jeszcze raz powtarzam: radujcie się! Niech będzie znana wszystkim ludziom wasza wyrozumiała łagodność: Pan jest blisko!*” (Flp 4, 4-5). Bliskość ta daje nam przedsmak tego, co oznacza nawrócenie się do Chrystusa. Wzywa nas ono do podjęcia decyzji, do odpowiedzi na pytanie: na kogo i na co mam ustawić moje serce?

Ewangelia z Niedzieli *Gaudete* opisuje pierwszą gorliwość tych, których serca zostały poruszone przez Jana Chrzciciela, do nawrócenia. Łukasz mówi nam, że tłum był bardzo zróżnicowany od prostych ludzi do celników i żołnierzy. A wszyscy mieli to samo pytanie: „*Cóż więc mamy czynić?*” (Łk 3, 10). Odpowiedź Jana była jasna i bezpośrednia: rozdajcie wszystko co posiadacie potrzebującym, nie pobierajcie większych podatków niż wymagane; nie wymuszajcie i nie oskarżajcie fałszywie nikogo, lecz poprzestawajcie na swoim żołdzie (por. Łk 3, 11-15). Janowe wezwanie do nawrócenia nie było skokiem do Jordanu i ulotnym poczuciem ulgi. Prowadziło ono do Jezusa oraz do nowej i dynamicznej relacji z Bogiem i z bliźnim.

Nasi Święci Założyciele mieli swoje „chwile nawrócenia”: doświadczenie Pięćdziesiątnicy przez Ludwikę oraz spotkania Wincentego w Châtillon i w Folleville. Obydwoje odkryli, że pójścia za Chrystusem nie można odnaleźć w ezoterycznych ćwiczeniach duchowych, ani przez abstrakcyjne doktryny religijne, lecz poprzez służenie innym w taki sposób, jakby oni byli samym Panem Jezusem. Ludwika pisała: „*W mojej modlitwie wielce pociągało mnie święte człowieczeństwo Naszego Pana. Pragnęłam miarę moich uczuć ją tak jakbym tylko mogła w osobach ubogich i wszystkich moich bliźnich.*” (Święta Ludwika, *Pisma duchowe*, A. 26, s. 809).

Przewodzący i inspirujący nas dziś charyzmat wincentyński wypływa ze zwrócenia się naszych Założycieli ku Chrystusowi i z ich pragnienia oparcia swojego życia na wierze, każdego dnia. Adwent pozwala nam ożywić naszą więź z charyzmatem przeżywając go jako „*posłańcy Chrystusa*” (2 Kor 5, 20). Wincenty przypominał swoim pierwszym uczniom: „*Pamiętajcie, że aby dobrze rozpocząć i skutecznie zakończyć dzieło, trzeba działać w duchu Naszego Pana, łączyć swoje działania z Jego działaniem, nadawać im szlachetny i pobożny cel, ofiarując je na większą chwałę Boga*” (Coste V, s. 456-457).

Czas na odkupieńcze działanie

Gdy pozwolimy, by Adwent odnowił nas w miłości i w miłosierdziu Chrystusa, to wtedy będziemy mogli pełniej oddać się charyzmatowi wincentyńskiemu. W poprzednim liście skierowanym do Rodziny Wincentyńskiej, w celu poprawienia współpracy, zasugerowałem temat: „*Pracujmy razem, by dzielić się Dobrą Nowiną i przekazywać życie Ubogim*” (czerwiec 2012). Podobnie jak charyzmat, duchowość wincentyńska jest konkretna i możliwa do zrealizowania. Geniusz Wincentego i Ludwiki polegał na tym, że widzieli Chrystusa w Ubogich i Ubogich w Chrystusie. Musimy pracować razem nad szerzeniem charyzmatu miłości w naszym współczesnym otoczeniu.

Jednakże duchowość wincentyńska i Adwent przypominają nam, że to czego szukamy dla siebie i dla tych, którym służymy nie jest jedynie chwilową ulgą lecz zbawczym działaniem. Teksty Pisma Świętego na Adwent mówią o zwykłych ludziach w historii zbawienia wezwanych przez Boga do odegrania nadzwyczajnej roli: Jan Chrzciciel, Maryja, Elżbieta i Józef. Nasza Boska Matka dzięki otwartości na Wolę Bożą zaakceptowała Swoją rolę w Bożym planie zbawienia jako Matka Pana, ukazując nam skuteczną drogę do wiary i wierności. Nie jest czymś zadziwiającym, że Elżbieta w czasie wizyty Maryi, zwróciła się do Niej: „*Błogosławiona jesteś między niewiastami i błogosławiony jest owoc Twojego łona!... Błogosławiona jesteś, któraś uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Ci od Pana!*” (Łk 1, 42-45). Świadectwo Maryi, jak i wszystkie historie adwentowe mogą pomóc nam pogłębić Bożą łaskę w nas, gdy ich opowieści o zbawieniu uczynimy naszymi własnymi.

Rodzina Wincentyńska to ludzie o silnej wierze dzielący misję ewangelizacji Ubogich. Wszyscy wezwani są do bycia misjonarzami żyjącymi Dobrą Nowiną. Latem tego roku odwiedziłem Filipiny z okazji 150 rocznicy obecności Zgromadzenia Misji i Zgromadzenia Sióstr Miłosierdzia w tym kraju. Zdjęcie znajdujące się na pierwszej stronie listu pochodzi ze sztuki teatralnej: „*San Vicente: A Zarswela*”, wystawionej z tej okazji na Uniwersytecie Adamsona. Oglądając z przyjemnością to wspaniałe przedstawienie ukazujące naszą historię i misję na Filipinach, przepełniała mnie głęboka wdzięczność dla licznych poświęceń pierwszych Misjonarzy i Sióstr Miłosierdzia przybyłych tu z Hiszpanii. Czymś oczywistym dla mnie było, że to byłe „terytorium misyjna” wyrosło na dynamiczną wspólnotę wiary, która dziś posiada swoje własne misje.

Adwent przypomina nam, że każdego roku, na nowy sposób Bóg kontynuuje Swoje działanie w nas, niezależnie od naszego wieku i stanu życia. Nowa ewangelizacja rozpoczyna się od każdego z nas! Zatem, z otwartym i dyspozycyjnym duchem i sercem zaangażujemy się w pełni w ten czas łaski, aby dać się unieść od trosk i niepokojów życia, do głębszej komunii z Chrystusem i odnowionego zaangażowania w wincentyński charyzmat miłości. W duchu Jezusa i naszych Świętych Założycieli na nowo proszę was: „Pracujmy razem, by dzielić się Dobrą Nowiną i przekazywać życie Ubogim.”

Modłę się, by w czasie Adwentu i Świąt Bożego Narodzenia Pan Jezus obficie Wam błogosławił!

Wasz brat w Świętym Wincentym,

G. Gregory Gay, CM
Przełożony Generalny